

Arrest

nr. 182 917 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 6 mei 2010 België is binnengekomen, diende op 7 mei 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoeker die volgens zijn identiteitsdocumenten in november 1992 is geboren, werd als niet-begeleide minderjarige op 17 mei 2010 een voogd toegewezen door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie. In de "*fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" verklaarde verzoeker dat hij op 4 mei 2010 met het vliegtuig via Turkije en via een onbekend land naar België is gereisd. Hij stelde dat hij 14.000 USD betaalde voor de reis en gebruik maakte van een vals paspoort.

1.3. Bij aanvang van de asielprocedure (CGVS-vragenlijst, stuk 36) legde verzoeker verklaringen af dat hij in 2009 problemen had in Bagdad. Hij ging naar school tot september 2009, maar daarna bleef hij thuis. Hij stelde dat hij sinds 2001 steeds in Bagdad heeft gewoond.

1.4. Op 20 januari 2011 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 07/05/2010

Overdracht CGVS: 01/07/2010

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 4 november 2010 van 09.30 tot 13.10 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Sara Beernaert, loco meester Maria Van Weyenberge en uw voogd, Mevr. Ingrid Declunder waren gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees te zijn van Arabische origine. U zou een soennitische moslim zijn van de Al-Obaydi familie afkomstig van Bagdad. U zou vanaf uw geboorte in de wijk Saydiyah hebben gewoond. Bij de inval van de Amerikanen in 2003 zou u met uw familie naar Rabeea zijn gevlucht. Na 30 dagen zouden jullie zijn teruggekeerd naar Bagdad, naar de Dora wijk, waar jullie een boerderij hadden. Na enkele dagen keerden jullie terug naar jullie huis in Saydiya. Na de val van het regime van Saddam Hussein zou u nog maar heel zelden naar school zijn gegaan, maar u zou wel aan de examens hebben deelgenomen en tot het zesde middelbaar zijn geraakt. Uw vader zou na de val bij de overheid zijn gaan werken als politiek adviseur. U weet niet waar hij werkte of waar hij verbleef in Irak. U denkt dat hij in de ‘Groene zone’ woonde en werkte. Hij kwam twee keer per week bij jullie thuis in Saydiya op bezoek. In september 2009 zou u voor de deur van uw huis in Saydiya zijn ontvoerd. U zou twee nachten zijn vastgehouden en na betaling van losgeld terug zijn vrijgelaten. U werd ontvoerd omwille van het werk van uw vader en omdat u familie was van Saddam Hussein. Uw grootmoeder langs moederskant, zou de zus zijn van Barzan en Wadban, de stiefbroers van Saddam Hussein. U vermoedt dat u werd ontvoerd door het Mehdi leger. Na uw ontvoering, zouden jullie, eind 2009, zijn verhuisd naar Zaitun straat in de Harithiya wijk. Na uw ontvoering besloot u het land te verlaten, tegen de wil van uw vader in. U zou Irak op 3 mei 2010 met het vliegtuig hebben verlaten. U zou via Turkije naar België zijn gereisd waar u op 6 mei 2010 aankwam en de dag nadien asiel aanvroeg. Bij terugkeer naar Irak vreest u verstoten te worden door uw vader omdat u zonder zijn toestemming het land hebt verlaten. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, kopies van foto's van uw vader, een kopie van een foto van u en uw vader, een kopie van een badge van uw vader dat hij sheikh is van de Al-Obaydi stam, 6 kopies van badges van uw vader in verband met zijn functie, een kopie van enkele pagina's uit het paspoort van uw vader uitgegeven op 06/12/2005 en geldig tot 05/12/2009, een kopie van de identiteitskaart van uw vader en een kopie van de identiteitskaart van uw moeder.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofdte sprake is van persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U vreest vermoord te worden omwille van uw familiebanden met Saddam Hussein en wegens de functie van uw vader bij de overheid. Tevens vreest u bij terugkeer naar Irak verstoten te worden door uw vader omdat u zonder zijn toestemming het land hebt verlaten (CGVS, 04/11/2010, p. 20).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u de laatste jaren daadwerkelijk in Bagdad hebt verbleven. U kunt immers onvoldoende antwoorden op essentiële kennisvragen waardoor uw recent verblijf in Bagdad ernstig in twijfel wordt getrokken.

U verklaarde dat u vanaf uw geboorte tot na uw ontvoering in september 2009 in Saydiyah in Bagdad hebt gewoond (CGVS, 04/11/2010, p. 3, p. 4). Wanneer u wordt gevraagd om de veiligheids situatie in Saydiyah na de val van het regime van Saddam Hussein te beschrijven kunt u enkel zeggen dat Al Qaida er zeer sterk aanwezig was (CGVS, 04/11/2010, p. 8). Het klopt dat kort na de val Saydiyah een bolwerk was van soennitisch verzet. Verschillende moordpartijen op sjiitische inwoners van de wijk lokte echter een reactie uit van sjiitische milities. Een uitbarsting van extreem sektarisch geweld zorgde voor een demografische verschuiving naar een duidelijk sjiitische meerderheid. Gezien het voorgaande, is het zeer opmerkelijk dat u niet weet of er sjiitische milities aanwezig waren in Saydiyah na de val (CGVS, 04/11/2010, p. 9) en dat u geen andere milities, buiten Al Qaida, kunt noemen die actief waren in uw wijk (CGVS, 04/11/2010, p. 11). Het is ook zeer bevreemdend dat u niet weet of er vooral soennieten dan wel sjiieten woonden in Saydiyah na de val. U hebt zelfs verklaard dat u denkt dat de soennieten in de meerderheid zijn (CGVS, 11/04/2010, p. 9). Verder verklaarde u dat u niet weet

of er veel sjiieten woonden in Saydiyah na de val (CGVS, 04/11/2010, p. 11). In het licht van het extreem sektarisch geweld dat Saydiyah teisterde na de val van het regime van Saddam Hussein, laat een dergelijke onwetendheid over de etnische samenstelling van uw wijk weinig ruimte om geloof te hechten aan uw beweerde verblijf aldaar.

Verder is het ook zeer opmerkelijk dat u niet weet of er mensen werden verdreven uit Saydiyah (CGVS, 04/11/2010, p. 11). Op de vraag of u soennieten kent die werden verdreven uit Saydiyah kunt u één persoon opgeven die volgens u de wijk heeft verlaten (CGVS, 04/11/2010, p. 11). Volgens de informatie van het Commissariaat-generaal werden van maart 2006 tot september 2007 zo'n 4730 families, ongeveer 23650 mensen, uit hun huizen in Saydiyah verdreven als gevolg van het sektarisch geweld.

Dat u onwetend bent over het feit dat zoveel mensen uit uw wijk, waar u beweert tot september 2009 te hebben gewoond, zijn verdreven, doet vermoeden dat u de voorbije jaren niet in Saydiyah hebt verbleven.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u geen concrete voorbeelden geeft van aanslagen in uw wijk (CGVS, 04/11/2010, p. 12). Volgens de informatie van het Commissariaat-generaal hebben er nochtans zeer veel aanslagen plaatsgevonden in de wijk waarvan u beweert afkomstig te zijn. Dat u zich geen enkele van die aanslagen kunt herinneren, is zeer opmerkelijk voor iemand die beweert, na de val tot september 2009, in Saydiyah te hebben gewoond en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verblijf in Saydiyah. U weet evenmin of er in Saydiyah een grootschalige operatie is geweest van het Irakese en Amerikaanse leger tegen Al Qaida en andere milities in Saydiyah (CGVS, 04/11/2010, p. 12). Volgens onze informatie werd in februari 2007 Operatie 'Fardh al-Qanoon' gelanceerd waarbij het Irakese en Amerikaanse leger de regio probeerde te bevrijden van het geweld van de milities. Dat u dit niet weet is zeer opmerkelijk. Als inwoner van Saydiyah moet u toch gemerkt hebben dat het Irakese en Amerikaanse leger aanwezig was in uw wijk en actief was in het bestrijden van de gewapende milities. Uw onwetendheid hierover trekt de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u tot september 2009 in Saydiyah hebben gewoond verder danig in twijfel.

Dergelijke verregaande onwetendheid over de veiligheidssituatie in uw wijk laat niet toe geloof te hechten aan uw bewering als zou u tot september 2009 in Saydiyah hebben gewoond.

Gezien het voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u, de laatste jaren voor uw vermeende vertrek uit Irak op 3 mei 2010, in Bagdad hebben verbleven. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zich volgens u in Bagdad anno 2009 heeft afgespeeld. De status van vluchtelingen kan u dan ook niet worden toegekend.

Er kan worden aangenomen dat u een burger uit Bagdad bent. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4§2 (c) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit Centraal – Irak, uw positie en situatie in Irak, uw hoedanigheid als burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, wordt u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Behalve uw nationaliteitsbewijs, gaat het om kopies waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld en waarbij bijgevolg weinig bewijswaarde aan kan worden gehecht. De kopies van de foto's en de kopies van de documenten van uw vader alsook de kopie van de identiteitskaart van uw moeder, doen bovendien op geen enkele manier uitspraak over uw recente verblijfplaats(en). In verband met uw nationaliteitsbewijs dient te worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Irakese identiteitsdocumenten daar Irakese documenten zeer gemakkelijk op illegale wijze verkrijgbaar zijn (zie informatie in het administratieve dossier). Bovendien zegt uw nationaliteitsbewijs evenmin iets over uw daadwerkelijke verblijfplaats van de laatste jaren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.5. Op 26 april 2016 vroeg de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Commissaris-generaal om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

1.6. Op 8 augustus 2016 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht bij aangetekend schrijven van 8 augustus 2016, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde tegenover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een Irakees staatsburger te zijn. U stelt voorop een soennitische moslim van Arabische origine te zijn, behorende tot de Al Obaydi-familie, afkomstig uit Bagdad. U zou vanaf uw geboorte in de wijk Saydiyah hebben gewoond. Bij de inval van de Amerikanen in 2003 zou u met uw familie naar Rabeea zijn gevlucht. Na 30 dagen zouden jullie zijn teruggekeerd naar Bagdad, naar de Dora-wijk, waar jullie een boerderij hadden. Na enkele dagen keerden jullie terug naar jullie huis in Saydiyah. Na de val van het regime van Saddam Hussein zou u nog maar heel zelden naar school zijn gegaan, maar u zou wel aan de examens hebben deelgenomen en tot het zesde middelbaar zijn geraakt. Uw vader zou na de val bij de overheid zijn gaan werken als politiek adviseur. U weet niet waar hij werkte of waar hij verbleef in Irak. U denkt dat hij in de 'Groene zone' woonde en werkte. Hij kwam twee keer per week bij jullie thuis in Saydiyah op bezoek. In september 2009 zou u voor de deur van uw huis in Saydiyah zijn ontvoerd. U zou twee nachten zijn vastgehouden en na betaling van losgeld terug zijn vrijgelaten. U werd ontvoerd omwille van het werk van uw vader en omdat u familie was van Saddam Hussein. Uw grootmoeder langs moederskant, zou de zus zijn van Barzan en Wadban, de stiefbroers van Saddam Hussein. U vermoedt dat u werd ontvoerd door het Mehdi -leger. Na uw ontvoering, zouden jullie, eind 2009, zijn verhuisd naar de Zaitun-straat in de Harthiya-wijk. Na uw ontvoering besloot u het land te verlaten, tegen de wil van uw vader in. U zou Irak op 3 mei 2010 met het vliegtuig hebben verlaten. U zou via Turkije naar België zijn gereisd waar u op 6 mei 2010 aankwam en de dag nadien asiel aanvraag. U werd op 4 november 2010 gehoord door het CGVS, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Op 20 januari 2011 werd u door het CGVS het vluchtelingenstatuut geweigerd daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw recente herkomst uit Bagdad en bijgevolg evenmin aan de door u vooropgestelde vervolgingsfeiten. Gezien uw Irakees staatsburgerschap werd u wel het statuut van subsidiaire bescherming toegekend op grond van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Op 3 mei 2016 ontving het CGVS een schrijven van de Directeur-Generaal van de DVZ waarin het CGVS werd verzocht om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus te onderzoeken daar er nieuwe elementen aangaande uw subsidiaire beschermingsstatus aan het licht zijn gekomen.

B. Motivering

Uit informatie van de Federale Politie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat u op 3 mei 2010 legaal met een Duits visum type C de Schengenzone bent binnen gereisd. Dit in tegenspraak met uw verklaringen als zou uw Irakees paspoort zijn ingehouden door de smokkelaar en als zou u met behulp van deze smokkelaar op illegale wijze het Belgische grondgebied hebben betreden. In 2013 legde u betreffend paspoort overigens voor aan de Duitse autoriteiten waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier van het CGVS. Uit voornoemd document kan worden opgemaakt dat u sedert 2007 niet meer in Irak heeft verbleven.

Eveneens blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier dat u in België meermaals in aanraking kwam met het gerecht. Op 23 maart 2012 werd u overgebracht naar de gevangenis van Dinant op beschuldiging van diefstal met geweld en bedreiging. Op 12 januari 2015 werd u beschuldigd van opzettelijke slagen en verwondingen en werd u overgebracht naar de gevangenis van Lantin. Daarnaast wordt uw naam genoemd in een onderzoek van de Federale Politie naar mensenhandel en een onderzoek naar poging tot moord.

Daarenboven werd op 15 april 2016 door de luchthavenpolitie van Gosselies vastgesteld dat u de intentie had om terug te keren naar Irak (Bagdad), met tussenlanding in Turkije. Om diverse redenen zou u die dag deze vlucht niet genomen hebben. Wel vernamen de luchthavenpolitie van Gosselies dat u diezelfde dag zou hebben geprobeerd om vanuit de luchthaven van Bierset een vlucht richting Turkije te nemen. Voornoemde informatie van de luchthaven politie werd toegevoegd aan het administratieve dossier van het CGVS.

Op 4 juli 2016 werd u opgeroepen om deze nieuwe elementen mondeling te komen toelichtingen op het CGVS.

U werd op 13 juni 2016, via een aangetekend schrijven dat door het CGVS naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, opgeroepen om u op 4 juli 2016 aan te melden met het oog op de beoordeling van de nieuwe elementen die opdoken met betrekking tot uw nood aan internationale bescherming. U heeft geen enkel gevolg gegeven aan het aangetekend schrijven dat u werd toegezonden en u heeft evenmin een geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid

binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vermelde datum voor gehoor. Eveneens heeft u verzaakt schriftelijk de redenen mee te delen die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen, zoals nochtans duidelijk werd aangegeven in de oproepingsbrief. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van elementen in uw dossier en dit overeenkomstig Art. 35/2, §2, van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van het de werking van en de rechtspleging voor het CGVS.

Er wordt vastgesteld dat wat u betreft de status van subsidiaire bescherming dient te worden opgeheven op basis van artikel 55/5 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet en dit omdat de omstandigheden op grond waarvan u de status van subsidiaire bescherming werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK-Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict

beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM

volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarbij dient te worden gewezen op elementen uit uw dossier die het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde tegenspreken. Uit het verslag van de luchthavenpolitie van Gosselies, dat aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat u op 15 april 2016 de intentie had om terug te keren naar Bagdad, met een tussenlanding in Turkije. Volgens de luchthavenpolitie zou u om diverse redenen die dag betreffende vlucht niet hebben genomen. Wel vernamen de luchthavenautoriteiten dat u nog diezelfde dag, te weten dd. 15 april 2016 vanuit Bierset zou hebben geprobeerd een vlucht naar Turkije te nemen. Het feit dat u de intentie had om terug te keren naar Irak, meer bepaald naar Bagdad, is duidelijk een bezwarend element dat bovenstaande appreciatie van het CGVS over de veiligheidssituatie in Bagdad ondersteunt.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan als volgt:

"Schending van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Schending van de motiveringsplicht.

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij ne nationaliteit bezit, of, in geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen."

De subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven omdat verzoeker zou geprobeerd hebben terug te keren naar Bagdad.

Verder wordt in essentie gesteld dat het in Bagdad momenteel veilig is, zodat verzoeker kan terug keren.

Verzoeker wenst op te merken dat huidige beslissing geen enkele invloed kan hebben op zijn verblijf daar hij in het bezit is van onbeperkt verblijf.

Bovendien werd in de beslissing geen enkele rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker. De beslissing tot opheffing is gebaseerd op artikel 55/5 vr.W. zodat slechts het verblijf van bepaalde duur hiermee kan aangetast worden.

Aan verzoeker wordt verweten dat hij de brieven van het CGVS niet beantwoorde. Verzoeker is sinds enige tijd dakloos en heeft de brieven niet ontvangen. De bestreden beslissing heeft hij bij toeval toch gekregen via zijn oude huisbaas.

Verzoeker gaat niet akkoord met de bestreden beslissing nu er geen enkele sprake van is dat "de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is".

Verzoeker wordt verweten dat hij probeerde naar Irak te reizen.

Verzoeker had een ticket heen en terug op twee dagen. Hij wilde zo kort mogelijk gaan om een paspoort te krijgen.

Verzoeker wilde een reispaspoort verkrijgen en kreeg van de ambassade van Irak te horen dat hij dat wel kreeg maar als hij het zou afhalen in Irak zelf.

Het is om die reden dat hij bijzonder kort naar Irak wilde reizen.

Verzoeker vreest voor zijn leven in Irak. Hij zou in Bagdad niet veilig kunnen leven en wonen. Dit is echter niet hetzelfde als een korte passage voor het verkrijgen van een paspoort.

Verzoeker wenst te wijzen op de veiligheidssituatie in Bagdad, die bijzonder alarmerend en volatiel is.

De analyse die verwerende partij maakt over de veiligheid in Bagdad, kan niet gevolgd worden.

Het wordt steeds onveilig in Bagdad. Berichten over zeer bloedige aanslagen bereiken ons elke dag.

In deze analyse heeft het UNCHR vastgesteld dat, sinds de publicatie van de Eligibility Guidelines van 2012, een nieuwe vaag van geweld over het land raast. Deze zorgt voor enorm veel burgerslachtoffers.

Bovendien kan opgemerkt worden dat verzoeker soenniet is en dat hij dus te vrezen heeft slachtoffer te worden van sjiiitische militia.

Verzoeker is in België aangekomen als niet begeleide minderjarige vreemdeling. Met zijn jonge leeftijd wordt geen enkele rekening gehouden.

Geweld teistert de hoofdstad van Irak. Op 5 juli 2016 vielen er 200 doden bij een aanslag.

Het is onmogelijk alle geweld in de hoofdstad van Irak weer te geven. Een opsomming van de aanslagen in Irak in de eerste acht dagen van september geeft reeds weer wat de ernst is van de situatie.

Op 1 september maakt een bomaanslag twee dodelijke slachtoffers. Een andere aanslag maakt 10 slachtoffers. Op twee september vallen er 12 slachtoffers bij een explosie. Op 3 september doodt een aanslag één persoon. Negen anderen komen om bij een andere bomaanslag in de stad. Op vier september 2016 maakt een aanslag 10 dodelijke slachtoffers. Op 5 september vielen 29 doden bij een aanslag in de Iraakse hoofdstad, 10 en vijf doden bij een andere bomaanslag. Op 6 september vielen 49 doden bij een bomaanslag in Bagdad. Op 7 september 2016 vielen vijf doden bij een bomaanslag. Op 8 september vielen er 7 en 9 doden bij twee bomaanslagen. De stad wordt dagelijks meermaals getroffen door ernstige aanslagen. Er is absoluut sprake van niet-discriminatoire geweld.

De COI-focus gevoegd in het administratief dossier is dan ook niet langer actueel, daar er geen rekening gehouden werd met het aanhoudend stijgend geweld tegen burgers.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist, minstens niet afdoende gemotiveerd."

Hij vraagt hem op te roepen teneinde te worden gehoord.

2.1.2. In een aanvullende nota van 5 januari 2017 voegt de Commissaris-generaal de volgende documenten:

- COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van Cedoca van 12 augustus 2016 (stuk 1)
- UNHCR's "Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 (stuk 2).

2.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 55/5 van de vreemdelingenwet dient te worden genomen omdat de omstandigheden op grond waarvan verzoeker de status werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

In het verzoekschrift wordt terecht artikel 55/5 van de vreemdelingenwet in zijn geheel geciteerd en blijkt dat de Commissaris-generaal geen standpunt heeft ingenomen over het voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter van de verandering van de omstandigheden. Ook de vraag of verzoeker dwingende redenen kan aanvoeren, zoals bepaald in artikel 55/5, tweede lid, van de vreemdelingenwet, wordt niet beantwoord door de Commissaris-generaal. Een onderzoek naar deze elementen ontbreekt.

Bijgevolg dient de Raad te besluiten dat verzoeker heeft aangetoond dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en aldus de motiveringsplicht heeft geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 augustus 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP